

РЕШЕНИЕ

№ 68

гр. Плевен, 08.04.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – ПЛЕВЕН в публично заседание на първи март през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: ГЕОРГИ К. ГРЪНЧАРОВ

Членове: ИВАН Н. РАДКОВСКИ
ГЕОРГИ ИЛ. АЛИПИЕВ

при участието на секретаря МАРИ СЛ. ЙОНЧОВСКА
в присъствието на прокурора Кр. Цв. Яч.
като разгледа докладваното от ГЕОРГИ ИЛ. АЛИПИЕВ Въззивно
наказателно дело от общ характер № 20214400600862 по описа за 2021
година

С присъда № 83 от 24.11.2021 г., постановена по НОХД № 1487/2021 г. по описа на Плевенски районен съд, подсъдимият И.С.С. – роден на ****г., българин, български гражданин, с постоянен адрес: ****, с основно образование, неженен, безработен, неосъждан, с ЕГН: ****, бил признат за виновен в това, че на 02.07.2020 г. в гр. Плевен извършил непристойни действия, грубо нарушаващи обществения ред и изразяващи се в явно неуважение към обществото, като деянието е съпроводено със съпротива срещу орган на властта – Ж.Ц.Ж. и А.О.К. – служители в група „Охрана на обществения ред“ към Сектор „Охранителна полиция“ при Първо РУ – Плевен и по своето съдържание се отличава с изключителен цинизъм и дързост, поради което и на основание чл. 325, ал. 2, във вр. с ал. 1 от НК във вр. с чл. 54 от НК, му наложил наказание „лишаване от свобода“ за срок от 6/шест/ месеца, чието изтърпяване отложил за срок от три години. Осъдил подсъдимия да заплати сума в размер на 237,90 лева, представляваща направените разноски в досъдебната фаза на процеса в полза на ОД на МВР – Плевен.

Срещу присъдата в законоустановения срок била депозирана въззивна жалба от подсъдимия, чрез неговия защитник - адвокат И.В., в която се излагат доводи, че присъдата е неправилна и незаконосъобразна. Излага съображения за недоказаност на обвинението и несъставомерност на деянието. Счита, че в хода на досъдебното производство са допуснати

съществени процесуални нарушения, довели до ограничаване правото на защита на подсъдимия. Твърди се, че първоинстанционният съд неправилно е приел за установено, че подсъдимият извършил деянието по повдигнатото му обвинение, като доказателствата по делото сочат за извършено престъпление по смисъла на чл. 325, ал. 1 от НК, а не по ал.2. Излага съображения за несъответствие на обвинителния акт с процесуалния закон. Твърди, че наложеното с присъдата наказание е явно несправедливо.

В законовия срок не са постъпили възражения от Окръжна прокуратура гр. Плевен.

В съдебно заседание пред въззивната инстанция защитникът на подсъдимия – адвокат И.В. поддържа въззивната жалба. Навеждат се доводи, че първоинстанционният съд не е подложил на обстоен анализ всички доказателства по делото, поради което не е спазил правилата за формиране на вътрешно убеждение и е нарушил правилата на чл. 13, чл. 14 и чл. 305, ал. 3 от НПК. Навеждат се твърдения, че е кредитирал само едни от показанията на свидетелите, а други не, като не са обсъдени техните противоречия. Счита, че действително е осъществен състав на престъпление, но не и по смисъла на повдигнатото обвинение. Счита, че не е било редно да се прочитат показанията на свидетелите Ж., А. и С., дадени пред преходен различен съдебен състав. Моли съда да постанови нов съдебен акт, с който подсъдимият да бъде признат за невинен по повдигнатото обвинение.

В съдебно заседание представителят на Окръжна прокуратура гр. Плевен, счита въззивната жалба за неоснователна. Намира присъдата за правилна, законосъобразна и обоснована. Изразява становище обжалваната присъда да бъде потвърдена.

Подсъдимият И.С.С. поддържа изявлението на своя защитник. Твърди, че е бил пиян, но не е направил нищо, което да обоснове осъждането му. В последната си дума моли да бъде оправдан.

Плевенският окръжен съд, след преценка на доказателствата по делото намира, че въззивната жалба е подадена в срока по чл. 319 от НПК и от надлежно легитимирано лице, поради което се явява процесуално допустима и подлежи на разглеждане по същество.

Плевенският окръжен съд, след като обсъди доводите във въззивната жалба, както и тезите, изложени от страните в съдебно заседание и след като в съответствие с чл. 314 от НПК провери изцяло правилността на атакуваната присъда, констатира, че присъдата следва да се потвърди поради следните съображения:

Първоинстанционната присъда е постановена при правилно описана фактическа обстановка, която е следната:

На 02.07.2020 година подсъдимият И.С. се намирал в град Плевен. В ранния следобед на същия ден, С. посетил кафе „*****“, находящо се в гр. Плевен, у*****. Бил в компанията на свой приятел. И двамата

седнали да се черпят с алкохол. Поръчали диня и „Узо“. Разговаряли нормално. След като получил телефонно обаждане, подсъдимият започнал да се кара с придружаващия го мъж. Спътникът на подсъдимия решил да не провокира повече агресивното му поведение и напуснал заведението. Подсъдимият И.С. продължил да вика, да крещи, да хвърля демонстративно телефона си по пода на заведението. Поръчал си още алкохол. Тогава свидетелката Д.Л., която работела като барман в кафе „*****“ отказала да му сервира, тъй като същият вече бил видимо много пиян, той се обръщал към сервитьорката с думите „Дай узо, ма!“. Подсъдимият С. седнал на служебната маса, като поискал да покаже Л. по телефона си на свой познат, с когото водел видеоразговор. Въпреки категоричния ѝ отказ, С. все пак обърнал телефона си така, че тя да попадне в обхвата на камерата и провел телефонен разговор. Поведението на подсъдимия ставало все по – нетърпимо и притеснително за персонала в заведението и другите клиенти, които се намирали там. Вербалната му агресия се пренесла и по отношение на клиентите в заведението като започнал да ги обижда. Свидетелката Л. и клиентка на заведението направили на подсъдимия забележка за поведението му. Последната го помолила да говори по – тихо, защото не иска да се натоварва. Той от своя страна се обърнал като започнал да я обижда, нарекъл я „циганка“. След описания по – горе акт на подсъдимия, свидетелката Л. решила да потърси съдействието на охранителна фирма „СОТ-161“, която имала задължение да охранява питейното заведение. Около 19:00 часа Л. ги сигнализирала посредством натискането на паник бутон. На сигнала се отзовали свидетелите Т.С. и И. С.. След като ги видял С. се обърнал към тях с думите „К‘ви сте вие?! Мога да си правя каквото си искам. Вие сте боклуци и помяри“. През това време сервитьорката на заведението обслужвала другите маси, като отново подсъдимият отправил неприлично предложение към служителката, като казал „Искаш ли да ми правиш свирки, ще ти дам 50-100 лева“. С. и С. помолили обвиняемия да си плати сметката и да напусне заведението, тъй като се държал агресивно. След многократни увещания, С. платил сметката си за изпития алкохол, включително цигарите на свидетелката Л., които изпушил и седнал на външна маса пред кафе - аперитива. Установилият се във външната част на заведението подсъдим, отново поискал да му бъде сервиран алкохол. След като му отказали, възобновил вербалната си агресия и обиди по адрес на персонала в заведението и служителите на СОТ. На последните на висок глас казал подсъдимият С. заявил, че „ще даде 500 лева за да ги пребият“, ще им даде 500 лева, за да му правят „свирки“. Служителите на охранителната фирма отново помолили подсъдимия да напусне заведението, но последният отвърнал с реплика, че ще даде 500 лв. на някого, за да ги пребие. Поведението на подсъдимия станало достояние на всички клиенти в заведението. Всички се обръщали, за да го видят, като се възмутили от поведението му. Служителите на охранителна фирма „СОТ“ потърсили съдействието на полицията, като от своя страна подали сигнал в ОД на МВР.

На място били изпратен полицейски екип на Първо РУ на МВР- Плевен в състав свидетелите Ж.Ц.Ж. и А.О.К. - полицаи в група „Охрана на обществения ред“ към Сектор „Охранителна полиция“. Влизайки в заведението и двамата заварили подсъдимия във видимо нетрезво състояние и чули подсъдимият да обижда персонала, служителите на „СОТ-161“ като ги наричал „боклуци“, както и че щял да ги уволнява, както и обиждал и клиентите на заведението. Полицейските служители му се представили и го извели от района на заведението. Предупредили го с протокол за предупреждение да преустанови непристойните си действия, като въпреки това С. отново демонстративно влязъл в заведението и се скарал с персонала. Ж. и К. повторно го извели от кафе- аперитив „*****“, тогава той започнал да обижда и тях, нарекъл ги „олигофрени“, „боклуци“. Агресивното и непристойно поведение на С. продължило въпреки многократните предупреждения от служителите на „СОТ-161“ и Първо РУ-Плевен. Това наложило С. да бъде задържан. Последният оказал яростна съпротива при поставянето на белезници. Заплашвал на висок глас, че ще уволни полицейските служители, дърпал се и крещял, че не знаят кой е. След като на подс. С. били поставени белезници, същият бил качен в патрулния автомобил и откаран до сградата на Първо РУ на МВР. По време на превозването му дотам подсъдимият не спирал да обижда полицейските служители. Наричал ги „мърши“ и „боклуци“. В сградата на Първо РУ на МВР, подсъдимият бил приведен в помещението за задържане на лица. Там подс. С. станал още по-агресивен – ритал вратата на арестантското помещение, като се опитвал да я разбие. Обиждал полицейските служители наричал ги „шибани полицаи“, плюел по стените, удрял си умишлено главата в стените с цел да се самонарани. Това наложило свидетелят М.В., който същата вечер бил дежурен в арестантското помещение да извика за съдействие колегите си Ж. Ж. и А. К.. Тримата полицейски служители успели да усмирят подсъдимия като го фиксирали с белезници към леглото в арестантското помещение с цел да предотвратят възможностите му да се самонарани.

Изложената фактическа обстановка се счита за установена въз основа на: гласните доказателствени средства, съдържащи се в показанията на свидетелите Д.Л., Ж. Ж., дадени в хода на съдебното следствие пред първата инстанция, включително и тези, присъединени по реда на чл. 281, ал. 1 във вр. ал. 1, т. 2 пр.2 от НПК, А. К., дадени в хода на съдебното следствие пред първата инстанция, включително и тези, присъединени по реда на чл. 281, ал. 1 във вр. ал. 1, т. 2 пр.2 от НПК, М.В., дадени в хода на съдебното следствие пред първата инстанция, включително и тези, присъединени по реда на чл. 281, ал. 1 във вр. ал. 1, т. 2 пр.2 от НПК, Т.С. и И. С., дадени непосредствено в хода на съдебното следствие пред първоинстанционния съд, както и от експертната интерпретация на процесуално годните доказателствени източници чрез заключението на съдебно – психиатричната експертиза които са взаимнодопълващи се и безпротиворечиви.

Въззивният съд констатира, че първоинстанционната присъда е постановена при напълно изяснена фактическа обстановка, а при обсъждане на доказателствената съвкупност не са допуснати съществени процесуални нарушения. Настоящата инстанция не откри основания за ревизиране на приетата от първия съд фактология, която е изяснена съобразно точния смисъл на доказателствения материал без да са допуснати логически грешки при обсъждането му или превратно тълкуване.

Правилно първоинстанционният съд е дал вяра на свидетелските показания на свидетеля Д.Л., служител в кафе „*****“, доколкото същите са еднопосочни, логични, последователни и не противоречат на останалите събрани по делото доказателства и приетата от съда фактическа обстановка. Свидетелят Д.Л., споделя в показанията си пред първоинстанционния съд, че била на работа в кафе „*****“ на ул. „*****“ със своята колежка, когато подсъдимият дошъл със свой приятел. Пил „Узо“ и се скарал с приятеля си, който си тръгнал. Продължил да консумира алкохол. Служителката го помолила да напусне заведението, но той не пожелал. Подсъдимият се държал арогантно, като обиждал и други клиенти на заведението. Това принудило служителката да извика служители на охранителна на „СОТ-161“. Свидетелката споделя, че след като подсъдимият разбрал, че към заведението пристига охрана, казал, че полиция и СОТ „само свирки можели да му правят“. След това дошла и полиция. Изкарали подсъдимия от заведението, съставили му протокол за предупреждение, но той се върнал отново в заведението и започнал да креши, което наложило и принудителното му извеждане. Л. видяла, че блъскал полицаите, което наложило и слагането на белезници. Показанията ѝ по съществените въпроси, касаещи предмета на доказване се отличават с последователност и еднозначност, като съдът не намира противоречия в тях.

Изложените от свидетеля Л. факти и обстоятелства, намират подкрепа и в показанията на свидетелите Т.С. и И. С., служители на СОТ относно времето, мястото на инкриминираното деяние, причината за тяхната поява в кафе „*****“ и поведението на подсъдимия С., което лично са възприели. И двамата по еднакъв начин описват състоянието в което се е намирал С., а именно в състояние на алкохолно опиянение и последващото му поведение след пристигане на полицейските служители, изразяващо се в отправяне на обидни думи към тях и оказване на съпротива при задържането му. Свидетелите С. и С. последователно и непротиворечиво описват възприетите от тях факти и обстоятелства, свързани с действията на подсъдимия по идентичен начин. Свидетелят Т.С. споделя, че след получен сигнал от паник бутон пристигнал на мястото за едно с колегата си И. С.- заведение „*****“. На мястото заварил пиян клиент, който обиждал клиентите и персонала на заведението. Заведението било пълно с хора, както вътре, така и отвън. Подсъдимият бил помолен да напусне заведението. В началото не пожелал, но впоследствие излязъл и седнал на масата пред заведението и започнал да обижда служителите на СОТ. Наричал ги „помяри и боклуци“.

Докато минавала сервитьорката за да обслужи другите маси, подсъдимият си поръчал отново алкохол, но тя отказала да изпълни поръчката. Тогава подс. С. започнал да я обижда, пред клиентите, като ѝ казал „искаш ли да ми правил свирки за 50-100 лв.“ След това дошли служители на 1-во РПУ които му поискали документ за самоличност, но той отказал да го предостави. В последствие я предоставил, като полицаите го извикали до патрулния автомобил. Чул че му направили забележка да не ги псува на майка. Видял как отново след това влезнал в заведението и започнал да ръкомаха, след него влезнали полицаите, които му казали да напусне заведението, но той не пожелал, което и наложило принудителното му извеждане чрез помощни средства- белезници.

По идентичен начин свидетелят С. в показанията си пред първоинстанционният съд описва фактическата обстановка, която е възприел при пристигането си в кафе „*****“ заедно със своя колега С.. Изложил пред съда, че около 19:00 ч. бил получен сигнал от паник бутон от кафе „*****“ и пристигнал на мястото заедно с колегата си Т.С.. По подобен на свид. С. начин описва видимо пияното състояние на С., че същият обиждал него и колегата му, като им казвал, че са „боклуци“, че „щели да правят свирки за 500лв.“ В негово присъствие подсъдимият обиждал и сервитьорката. Чул че изрекъл думите „ще прави и тя свирки“. След като дошла полицията започнал да обижда и тях. Споделя пред съда, че в резултат на поведението на С. клиентите на заведението се смутили.

На следващо място, при изграждане на фактическите си изводи, и въззивният съдебен състав се ползва от показанията на свидетелите Ж. Ж. и А. К., служители на 1во РУ, които по идентичен начин описват поведението на подс. С., което лично са възприели след пристигането си на мястото на инкриминираното деяние. Първоинстанционният съд е приобщил показанията им по реда на чл. 281 от НПК. В показанията си свидетелят Ж. споделя, че посетили с колегата си К. кафе „*****“ след получен сигнал. На място били служителите на „СОТ“. Заварили подсъдимия в нетрезво състояние, лъхал на алкохол. Поискали от него да ги придружи до патрулния автомобил, след което му бил съставен протокол за предупреждение и му бил разпоредено да се прибира. След като му върнали личната карта се върнал отново в заведението, въпреки изричното разпореждане на полицаите и вдигнал скандал на персонала. Ж.в и К. влезнали да го изведат и тогава подсъдимият станал агресивен-обиждал ги, като ги наричал „боклуци“, „олигофрени“, щял да ги уволни. Служителите на МВР го били хванали подмишниците, докато подсъдимият се опитвал да се освободи от захвата им, като ги обиждал употребявайки думите „да еба вашата майка боклуци“. Полицаите му обяснили, че ще бъде задържан. Подс. С. указал съпротива, което наложило и използването на помощни средства. Започнал да обижда и полицаите след задържането си. Докато пътували към районното управление, подсъдимият наричал служителите на МВР с думите „олигофрени и мърши“. В районното управление продължил да буйства. В

арестното помещение на районното управление подсъдимият започнал да си бие главата в стената, което наложило и фиксиране с белезници с цел да бъде осигурена личната му безопасност.

По идентичен начин описва обстановката и свидетелят А. К.. Твърди, че след като посетили заведението установили самоличността на подсъдимия, както и че същият видимо бил в нетрезво състояние. След като му съставили предупредителен протокол му казали да си заминава. Подс. С. не послушал униформените и влезнал отново в заведението, където започнал пререкания с персонала на заведението. Това довело и до задържането му. След като му поставили белезниците започнал да обижда и полицаите. Докато пътували в патрулния автомобил обидите от страна на подсъдимия спрямо полицаите не спирали. Наричал ги с думите „олигофрени“ и „мърши“. След като бил приведен в арестното помещение буйствал, като се самонаранил, което довело до фиксирането му с белезници към леглото.

От анализа на показанията на свидетеля М.В., приобщени в хода на съдебното следствие пред първоинстанционния съд по реда на чл. 281, ал.4, вр. с ал.1, т.2 НПК, се установява, че последният е служител в структурите на МВР. Към датата на извършване на деянието от подсъдимия, свид. В. бил дежурен в арестното помещение на първо районно управление, където бил заведен подс. С.. След настаняването му в арестното помещение, подсъдимият започнал да блъска с ръце и крака по вратата, като обиждал полицаите, че са „шибани полицаи“ и че „ще ги уволни“. Плюел и заплашвал, че ще се самонарани. Започнал да си блъска главата в стената. Това наложило и да бъде фиксиран с белезници към леглото за негова лична безопасност. Въпреки фиксирането на подсъдимия с белезници към леглото, обидите към служителите на МВР продължили цяла нощ.

Правилно е била обсъдена от първия съд приобщената по реда на чл. 282, ал. 3 от НПК в хода на съдебното следствие и приета за безспорна и непротиворечива съдебно – психиатрична експертиза, от заключението на която се установява, че за подс. С. липсват медицински пречки да участва в наказателното производство, като същият е апсихопатичен, с нормална умствена надареност. В заключението на същата се приема, че към времето на инкриминираното деяние С. се е намирал в състояние на обикновено алкохолно опиване най-вероятно от тежка степен/предвид количеството и вида на напитките/, което не може да се отнесе към нито един от медицинските критерии за невменяемост и не води до отпадане на вменяемостта – могъл е да разбира свойството и значението на постъпките си и да ги ръководи. Посочва се също така, че в криминализираната ситуация алкохолът е катализирал конфликтно-агресивно поведение на С.. Също така в заключението на вещото лице се посочва, че С. е емоционално нестабилна личност и алкохолната повлияност при подобен тип личности е неизбежно да се действа импулсивно, дори това да е разрушително или саморазрушително за него. Заключението на вещото лице е правилно и непротиворечиво поради което се кредитира с доверие.

В хода на съдебните прения пред въззивния съд, адв. В. навела твърдения, че не е било редно първоинстанционният съд да чете показанията на някои от свидетелите, дадени в предходно производство при предходен съдебен състав. Разпоредбата на чл. 281 от НПК предвижда процесуална възможност за съда при наличието на определени предпоставки и различни хипотези, пред които е изправен с оглед всеки конкретен казус, да бъдат прочетени показанията на свидетел. Конкретната разпоредба, на която се е позовал първоинстанционният съд при прочитането на показанията на свидетелите Ж., К. и В. е чл. 281, ал. 4 във вр. с ал. 1, т. 2 от НПК, предвид невъзможността на посочените свидетели да си спомнят обстоятелства, касаещи предмета на доказване и от съществено значение за изясняване обстоятелствата по делото. Ситуацията, в която са били поставени служителите на МВР, естеството на изпълняваната от същите служебна дейност, свързана с многобройни подобни случаи и отдалечеността на деянието във времето са все обстоятелства, които дават обяснения за липсата на спомен, а не на разминавания и непълноти в показанията им. Възможността гласните доказателствени средства да бъдат повлиявани от различни фактори (един от които е изминалото време) е мотивирал законодателя да предвиди процесуален ред, по който да бъдат приобщени показанията му, така че да не зависи от индивидуалната способност на отделния индивид да възприема и в последствие да възпроизвежда факти и обстоятелства от обективната действителност. Показанията на свидетелите Ж., К. и В. са дадени по законоустановения ред, пред първоинстанционния съд по НОХД № 2185 от 2020 г. по описа на Районен съд – Плевен. Предвид изложеното, настоящият съдебен състав счита, че не е налице допуснато процесуално нарушение при приложението на разпоредбата на чл. 281 от НПК от първоинстанционния съд.

Не се споделя и възражението на защитата, касаещо неправилно подвеждане на деянието под правна квалификация на нормата на чл. 354, ал. 2, вр. с ал. 1 НК.

При извършената цялостна проверка на правилността на постановения съдебен акт, предмет на обжалване в настоящето производство, Окръжен съд - Плевен не констатира нарушение при приложението на материалния закон. При правилно изяснената фактическа обстановка, първоинстанционният съд достигнал до извода, че от обективна и субективна страна подсъдимият И.С.С. е осъществил състава на престъплението по чл. 354, ал. 2, вр. с ал. 1 НК, тъй като на 02.07.2020 г. в град Плевен извършил непристойни действия, грубо нарушаващи обществения ред и изразяващи явно неуважение към обществото, като деянието е съпроводено със съпротива срещу орган на властта – служителите в група „Охрана на обществения ред“ към Сектор „Охранителна полиция“ при Първо РУ – Плевен – Ж.Ц.Ж. и А.О.К. и отличаващо се по своето съдържание с изключителен цинизъм.

Съгласно задължителната практика, /Постановление № 2 от 29.06.1974 г. по н. д. № 4/74 г., Пленум на ВС/ обект на престъплението хулиганство са

редът, установен в страната и общественото спокойствие, под които следва да се разбират установените в държавата обществени отношения, основани на нравствеността и определящи поведението на хората в процеса на обществения живот. Субективната страна на това престъпление е възможно да се осъществи при пряк или евентуален умисъл. При втората форма на умисъла е възможно мотивът за извършването му да е чисто личен, например при нанасяне на обида или телесна повреда, ако са съпроводени с грубо нарушаване на обществения ред и изразяват явно неуважение към обществото.

В конкретика по настоящото дело, правилни са изводите на районния съд, че от обективна страна, изпълнителното деяние е осъществено с действия, които са „непристойни“, а именно нагли, безсрамни, изразили се в конкретния случай в изречени ругатни, буйство, невъзпитаност. Обръщайки се към свид. Л. с думите „искаш ли да ми правиш свирки за 50-100 лв.“ пред клиентите на заведението и обиждайки клиентите на заведението (наричайки клиентка „циганка“) и създавайки смут сред тях, както и обиждайки служителите на „СОТ-161“ с думите „боклуци“ и че „щели да правят свирки за 500 лв.“, обръщането към полицейските служители с думите: „олигофрени“ и „боклуци“ са непристойни от гледна точка на възприетия обществен морал. Същите са довели до нарушаване на обществения ред и са признак на явно неуважение към обществото. Независимо, че от престъплението не са настъпили вреди последици, като се вземе предвид времето (светлата част на денонощието), мястото (в заведение пълно с посетители) и начина на извършване на деянието (в нетрезво състояние, безпричинно) водят до единствения възможен извод за извършено от подсъдимия хулиганство.

С посочените действия подс. С. грубо нарушил обществения ред, изразявайки брутална демонстрация против установения ред. Засегнал е съществено нормите на нравствеността, установени в обществото и важни лични интереси.

В ППВС 2/74 г. е дадено тълкуване, касаещо подвеждането на деянието под разпоредбата на чл. 325, ал. 2 от НПК. За наличието на квалифициращият признак по цитираната разпоредба е необходимо деецът да е предприел конкретно хулиганско поведение срещу реда и общественото спокойствие, в хода на това негово поведение да са се намесили органите на властта, и въпреки тази намеса, хулиганското деяние да е продължило.

В конкретния случай правилно първоинстанционният съд е приел, че деянието е съпроводено със съпротива срещу орган на властта – служителите на 1 РУ – Плевен, което е обосновало приложението на разпоредбата на чл. 325, ал. 2 от НК. Деецът не е прекратил хулиганското си поведение, въпреки тяхната намеса. Полицаяте са направили опит да накарат подсъдимия доброволно да напусне заведението, след повторното му нахлуване, въпреки съставения предупредителен протокол подс. С. отказал, което е наложило да го изнесат от заведението, държейки го под мишниците. Продължилото

буйство наложило и да му бъдат поставени белезници, тъй като се е опитвал да се отскубне от полицаите. Съставът на чл. 325, ал. 2 НК изисква на тези органи да е оказана съпротива при изпълнение на задълженията им по опазване на обществения ред, каквото безспорно се установява от събраните в хода на съдебното следствие пред първоинстанционния съд и в хода на настоящото въззивно производство.

Първоинстанционният съд правилно е обосновал, че деянието на подс. С. е извършено с изключителен цинизъм и дързост. Според цитираното по - горе Постановление на ВС, хулиганството се отличава с дързост и цинизъм, когато непристойните действия са особено нагли, характеризират безсрамие и грубо нарушават нравствените принципи и чувства на гражданите, а изключителна дързост е налице когато в много груба форма се засягат интересите на обществото или личността и упорито не се прекратяват. Те изразяват пренебрежимо отношение към реда в обществото или към други обществени или лични интереси и с тях се изразява грубо нахалство и тежко оскърбление.

Изключителната дързост, характеризираща деянието е проявена в грубата форма на засягане на интересите на личността – обидите, насочени към служителите на заведението, тези на „СОТ-161“ и МВР, както и упорития отказ да прекрати своите нагли и безсрамни действия, въпреки намесата на полицейските органи, което именно е наложило задържането му и завеждането в следствения арест. Действията на подс. С., характеризиращи се като грубо нарушаване на обществения ред и спокойствие продължили от задържането на лицето пред заведението, в патрулния автомобил и в арестното помещение. Деянието е определено от първоинстанционния съд като изключително цинично, което се споделя и от настоящия съдебен състав, поради безспорно доказаните по делото обстоятелства за особено нагло, безсрамно поведение на подс. С., грубо нарушаващо нравствените принципи и чувствата на гражданите с оглед нанесените обиди на служителите на заведението, произнесени на обществено място, каквото е заведението „*****“, което е позволило те да бъдат възприети от посетителите, като е създало в тях смут.

От субективна страна, престъплението е извършено от подсъдимия С. при форма на вината пряк умисъл, като същият е предвиждал общественоопасните последици от деянието, съзнавал е общественоопасния им характер и е искал настъпването на тези последици. Видно от назначената съдебно-психиатрична експертиза, С. се е намирал в състояние на обикновено алкохолно опиване, но е могъл да разбира свойството и значението на извършеното и да ръководи поведението си. Подс. С. е съзнавал, че извършва действия, с които пряко е целял да увреди установения в страната правов ред и обществено спокойствие, като съзнавал, че осъществил съпротива срещу орган на властта, а именно спрямо служителите на МВР свид. К. и свид. Ж..

Поради изложеното, настоящият състав на въззивния съд намира, че от

анализа на събраните доказателства не се установиха такива, които да променят изводите на първоинстанционния съд относно обстоятелствата дали е извършено престъпление по чл. 325, ал. 2, във вр. с ал.1 от НК, извършено ли е то виновно от подсъдимия, както и останалите обстоятелства, описани от първия съд при изложение на фактическата обстановка по делото. Съдът намери за обоснован крайния извод на районния съд, че системата от доказателства, които взаимно се допълват, в съвкупност водят до единствения и несъмнен извод, че подсъдимият е извършил престъплението, за което му е повдигнато обвинение.

Относно възражението на защитата, свързано с обстоятелството, че в хода на досъдебното производство са допуснати съществени процесуални нарушения, довели до ограничаване правото на защита на подс. С., настоящият съдебен състав счита, че са неоснователни. Въззивният жалбоподател излага твърдения за несъответствие на обвинителния акт с изискванията на процесуалния закон, тъй като в него липсва изложение на конкретни факти, които да обосноват квалифициращите признаци на престъплението „изключителен цинизъм и дързост“. Посочените твърдения са наведени от адв. В. и в хода на проведеното пред първоинстанционния съд разпоредително заседание. Същото е преценено от първия съд като неоснователно и е оставено без уважение, което се споделя и от настоящия съдебен състав. Обвинителният акт съдържа всички законово предвидени в разпоредбата на чл. 246 от НПК реквизити, обуславящи неговата законосъобразност. В обстоятелствената част на обвинителния акт е описано подробно извършеното от подсъдимия С. деяние, посочени са точно времето, мястото и начинът на извършване на деянието, както съдържа всички изискуеми реквизити по смисъла на разпоредбата на чл. 246, ал. 2 от НПК. Относно заключителната част на обвинителния акт, настоящият съдебен състав намира, че същата е в съответствие и с разпоредбата на чл. 246, ал. 3 от НПК. Обстоятелствената и заключителната част са части от обвинителния акт, които се намират в необходима взаимовръзка и единство. Предвид изложеното и съответствието на обвинителния акт със законовата разпоредба на чл. 246 от НПК, съдът счита, че не е допуснато съществено процесуално нарушение, довело до ограничаване правото на защита на обвиняемия при изготвянето на обвинителния акт.

По отношение на наказанието:

Настоящият състав на въззивния съд намира за правилни изводите на първоинстанционния съд, че за постигане на целите на индивидуалната и на генералната превенция и най-вече за поправянето и превъзпитанието на подсъдимия следва да му бъде наложено наказание „лишаване от свобода“ при условията на чл. 54 от НК, тъй като именно с това наказание биха се постигнали посочените цели, визирани в Наказателния кодекс. При определяне на вида и размера на наказанието, първият съд е взел предвид смекчаващите и отегчаващите отговорността обстоятелства, като е приел, че наказание лишаване от свобода за срок от 6 месеца, чието изпълнение да бъде

отложено за срок от 3 години, считано от влизане на присъдата в сила, би отговорило най-пълно на целите на личната и на генералната превенция.

Въз основа на изложените съображения, съдът намира, че на основание чл. 338 от НПК следва да потвърди обжалваната присъда

Мотивиран от изложените съображения, Плевенският окръжен съд

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА присъда № 83 от 24.11.2021 г., постановена по НОХД № 1487/2021 г. по описа на Районен съд гр. Плевен.

Решението не подлежи на касационно обжалване или протестиране.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____